

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **V. N., nar. X.**, bytem B., N. p. 1125, zastoupen JUDr. Věrou Škvorovou, Ph.D., advokátkou v Praze 2, francouzská 4, proti žalovanému: **Policejní prezídium České republiky**, se sídlem Praha 7, Strojnická 27, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2012, č. j. PPR-18685-3/ČJ-2012-990450,

T a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včas podanou žalobou dne 19. 2. 2013 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí Policejního prezidia České republiky, Ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, ze dne 17. 12. 2012, č. j. PPR-18685-3/ČJ-2012-990450 (ve znění opravného usnesení ze dne 7. 3. 2013, č. j. PPR-18685-4/ČJ-2012-990450), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odbor služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, ze dne 4. 7. 2012, č. j. KRPS-141817-21/ČJ-2011-0101IZ, jímž podle § 9 odst. 2 zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (zákon o zbraních), ve znění pozdějších předpisů, jímž byla zamítnuta jeho žádost v novém projednání o udělení výjimky k nabytí vlastnictví a držení zbraně kategorie „A“ – střelící hůl, nezjištěného výrobce, ráže 22 LR, výrobní č. 13 – ke sběratelské činnosti.

Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí ze dne 4. 7. 2012, č. j. KRPS-141817-21/ČJ-2011-0101IZ, mj. uvedl, že udělení výjimky na předmětnou zbraň odporuje veřejnému pořádku a bezpečnosti a zbraň pro svůj charakter nelze uvolnit jako předmět sběratelský. Zbraň, o kterou účastník řízení žádá, je zařazena mezi nejnebezpečnější, tedy do zbraní kategorie A podle ustanovení § 4 zákona o zbraních. Striktní právní úprava brání možnosti, aby se zbraně, které jsou zařazeny do této kategorie, dostaly nekontrolovaně a bez vážného důvodu do rukou široké veřejnosti.

Správní orgán odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. července 2006, č. j. 5 As 35/2005-47, resp. ze dne 29. října 2007, č. j. 5 As 23/2007-146, jímž byla zamítnuta kasační stížnosti žalobce/stěžovatele proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. listopadu 2006, č. j. 10 Ca 243/2006 – 86, který zamítl žalobu proti rozhodnutí Správy Středočeského kraje Policie ČR, Skupina správních činností policie, ze dne 9. 11. 2004, č. j. PSC-535/SSČ-2004. Tímto rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Okresního ředitelství Policie ČR v Benešově ze dne 16. 9. 2004, č. j. ORBN-786/SSČ-Zbr-2004 o nevyhovění žádosti stěžovatele podané dle ustanovení § 10 zákona o zbraních o udělení výjimky k nabytí a držení zbraně kategorie "A" (stříleci hůl, neznámý výrobce, ráže 22 LR, bez výrobního čísla). Žádost byla zamítnuta z důvodu nenaplnění podmínky, že udělení výjimky neodporuje veřejnému pořádku a bezpečnosti.

Ke sběratelské činnosti účastníka řízení správní orgán uvedl, že sběratelská činnost účastníka řízení je zaměřena na časově neohrazené období, a jde o soukromou sbírku zbraní. Zbraň, pro niž je o udělení výjimky žádáno, je svým způsobem unikátní, ale svým charakterem nezapadá zcela jistě mezi žadatelem prezentované zbraně ve smyslu doplnění ucelené sbírky. Zpochybil tak, zda zbraň kategorie „A“ – stříleci hůl, nezjištěného výrobce, ráže 22 LR, výrobní č. 13 – zapadá do sbírky žalobce, když takto obecně vymezenou sběratelskou činnost nelze považovat za důvod pro udělení výjimky.

Správní orgán uzavřel s tím, že má důkazy o pohybu této zbraně, jedná se o totožnou zbraň – stříleci hůl, která byla po zamítnutí žádosti vykoupěna podnikatelem v oboru zbraní a střeliva, opatřena výrobním číslem 13 a uložena u podnikatele do současné doby. V tomto předmětném správním řízení se jedná o stále stejnou zbraň kategorie A.

Účastník řízení podal proti citovanému rozhodnutí odvolání, které bylo posléze zamítnuto žalobou napadeným rozhodnutím Policejního prezidia České republiky, Ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, ze dne 17. 12. 2012, č. j. PPR-18685-3/ČJ-2012-990450.

Žalobce uváděl, že dne 2. 12. 2011 Krajské ředitelství PČR, odbor služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, oddělení služby pro zbraně a bezpečnostní materiál v Benešově, rozhodnutím č. j. KRPS-141817-12/Č3-2011-0101IZ, zamítnulo jeho žádost o udělení výjimky k nabytí vlastnictví a držení zbraně kategorie A - stříleci hůl, nezjištěného výrobce, ráže 22 LR, výrobní číslo 13, pro sběratelské účely. V odvolacím řízení rozhodnutím Policejního prezidia České republiky, ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, ze dne 19. 3. 2012, č. j. PPR-1931-3/ČJ-2012-0099US, bylo toto rozhodnutí zrušeno a věc vrácena k novému projednání. Následně po novém projednání dne 4. 7. 2012 bylo vydáno rozhodnutí č. j. KRPS-141817-21/ČJ-2011-0101IZ, jímž byla opět žádost zamítnuta. Následně rozhodnutím Policejního prezidia České republiky, Ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, ze dne 17. 12. 2012 bylo odvolání proti citovanému rozhodnutí zamítnuto.

Žalobce namítal, že obě citovaná rozhodnutí, tj. Policejního prezidia České republiky, ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, ze dne 17. 12. 2012 a rozhodnutí Policie České republiky, odbor služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, ze dne 4. 7. 2012 byla vydána v rozporu se zákonem, a že jimi byl zkrácen na svých právech.

Žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, že v jeho případě nejsou kumulativně splněna zákonná kritéria pro udělení výjimky k nabytí vlastnictví a držení zbraně kategorie A - střilecí hole, neznámého výrobce, ráže 22 LR, výrobní číslo 13, a to že žalobce, který je držitelem zbrojního průkazu, provádí sběratelskou nebo muzejní činnost a udělení výjimky neodporuje veřejnému pořádku a bezpečnosti.

Žalobce namítal, že svůj sběratelský záměr v řízení řádně vymezil, jakožto kolekci zbraní používaných za druhé světové války, a že toto vymezení akceptoval správní orgán prvního stupně.

Žalobce odmítal argumentaci žalovaného (str. 10 rozhodnutí) o nemožnosti zařazení zbraně - střilecí hole, do sbírky žalobce dle jeho ve vyjádření ze dne 10. 1. 2012 uvedeného seznamu zbraní, která má být popřením obranné funkce předmětně zbraně, když tato byla historicky vedena jako zbraň určená k zákeřně střelbě. Charakter zbraně a její užití jsou odlišné veličiny. Ve správním řízení nebylo nikdy sporu o charakter zbraně, který je dán právním předpisem a i v minulosti tomu tak bylo dle Císařského patentu citovaného v odůvodnění rozhodnutí. Způsob užití zbraně však není a logicky ani nemůže být dán právním předpisem. Užití zbraně jako vycházkové holi s možností sebeobrany nebylo žalovaným vyvráceno.

Žalobce namítal, že popření jeho sběratelské činnosti s ohledem na rozsáhlost časového období zamýšlené sbírky, je projev libovůle ve správním uvážení.

Žalobce namítal, že došlo k překročení mezí správního uvážení ve vztahu k hodnocení zákonného kritéria neodporovatelnosti veřejnému pořádku a bezpečnosti, neboť jeho nenaplnění bylo shledáno s odůvodněním obecných markantů bezpečnostní situace v okrese, v němž žalobce žije a s ohledem na charakter zbraně, pro niž o udělení výjimky žádal.

Žalobce namítal, že žalovaný překročil meze správního uvážení a poukazoval na právní názor Ministerstva vnitra vyslovený v rozhodnutí ze dne 10. 12. 2010, č. j. MV-106192-3/OBP-2010, který má plně korespondovat s tvrzením žalobce. Poukázal i na Doporučení Rady ministrů Rady Evropy č. (80) 2, týkající se výkonu správního uvážení správními orgány, které upravuje řadu požadavků na výkon správního uvážení (zákaz sledovat jiný účel než ten, pro který byla diskreční pravomoc stanovena; objektivnost a nestrannost; rovnost a zákaz diskriminace; proporcionalita mezi negativními dopady rozhodnutí na práva, svobody a zájmy osoby, a sledovaným účelem), jakož i požadavek na přezkum zákonnosti správního uvážení soudem nebo jiným nezávislým orgánem. Současně poukazoval na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. března 2005, č. j. 6 A 25/2002 – 42.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 27. 1. 2014 navrhl žalobu zamítnout a odkázal na právní názor vyjádřený v rozhodnutí ministra vnitra ze dne 25. 10. 2013, č. j. MV-102472-4/VS-2013. Současně konstatoval, že žalobce neuplatnil žádné nové, právně významné skutečnosti a námitky oproti těm, které byly uplatněny v rámci správního řízení o rozkladu.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního jak žalobce (dne 11. 2. 2014), tak i žalovaný (dne 27. 1. 2014), výslovně souhlasili, aby soud rozhodnul bez jednání.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 4 písm. a) bod 3. zákona o zbraních zbraněmi kategorie A jsou zbraně vyrobené nebo upravené tak, že lze utajit jejich účel, nebo u kterých byly původní charakter a podoba změněny tak, aby se jejich použitím mohly způsobit těžší následky, anebo zbraně maskované jako jiné předměty (zákeřné zbraně),

Podle § 9 odst. 2 zákona o zbraních Policie České republiky může udělit výjimku držiteli zbrojního průkazu skupiny A nebo zbrojní licence skupiny A, F, G, H, I nebo J, který provádí

- a) sběratelskou nebo muzejní činnost,*
- b) přepravu, střežení mimořádně nebezpečných nebo cenných zásilek nebo střežení objektů mimořádné důležitosti, anebo objektů důležitých pro obranu státu,*
- c) výrobní nebo obdobnou činnost, při které ke zkoušení výrobků nutně potřebuje zbraň kategorie A,*
- d) výuku a výcvik ve střelbě ze zbraní kategorie A, nebo*
- e) filmovou nebo divadelní činnost; v takovém případě musí být zbraň nevratně upravena tak, aby při střelbě z ní mohly být použity pouze cvičné náboje a nábojky.*

Výjimku lze udělit, pokud to neodporuje veřejnému pořádku a bezpečnosti, a lze ji časově omezit, pokud je udělena podle písmen b) až e).

V inkriminované věci je nesporné, že zbraň, která byla ve správním řízení předmětem rozhodování, tj. střilecí hůl, nezjištěného výrobce, ráže 22 LR, výrobní č. 13, je zbraní ve smyslu § 4 písm. a) bod 3. zákona o zbraních kategorie A, a to zbraní maskovanou jako jiný předmět, tedy zákeřnou zbraní.

Předpokladem podle § 9 odst. 2 zákona o zbraních pro vyhovění žádosti o udělení výjimky je kumulativní naplnění těchto zákonných kritérií:

- žadatel je držitelem zbrojního průkazu nebo zbrojní licence,
- žadatel provádí sběratelskou nebo muzejní činnost,
- udělení výjimky neodporuje veřejnému pořádku a bezpečnosti.

V inkriminované věci žalovaný správní orgán, ani správní orgán prvního stupně, neshledaly v případě žalobce naplnění zákonných předpokladů pro povolení výjimky pro její držení, resp. shledaly naplnění pouze první podmínky, tj. žalobce je držitelem zbrojního průkazu skupiny A.

Žalobce se v petitu žaloby domáhal zrušení rozhodnutí Policejního prezidia České republiky, Ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, ze dne 17. 12. 2012, č. j. PPR-18685-3/ČJ-2012-990450, jakož i rozhodnutí Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odbor služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, ze dne 4. 7. 2012, č. j. KRPS-141817-21/ČJ-2011-0101IZ. Městský soud v Praze proto za předmět svého přezkumu mohl považovat pouze tato dvě rozhodnutí, k nimž se vztahovala včas podaná žaloba. Právní názor Ministerstva vnitra vyslovený v rozhodnutí ze dne 10. 12. 2010, č. j. MV-106192-3/OBP-2010, proto ani nemohl být předmětem přezkumu, a ani se jím soud nemohl cítit vázán, neboť pro soud jsou závazné pouze právní předpisy, popř. ustálená judikatura nejvyšších soudních instancí.

Z napadených rozhodnutí je zřejmé, že oba správní orgány důvod zamítnutí žádosti o udělení výjimky postavily na nenaplnění zákonného kritéria "provádění sběratelské nebo muzejní činnosti", jakož i na nenaplnění zákonného kritéria "neodporovatelnosti veřejnému pořádku a bezpečnosti".

Žalobce tvrdil, že žalovaný na rozdíl od správního orgánu prvního stupně neuznal u žalobce provádění sběratelské činnosti, když žalobce má ke sběratelským účelům registrováno pouze pět zbraní.

Žalobce nesouhlasil se zprávou o stavu obecně trestné činnosti v okrese Benešov, v němž žije.

Žalobce uváděl, že charakter zbraně a její užití jsou dvě různé veličiny, a že charakter zbraně je dán právním předpisem a i v minulosti tak tomu bylo dle Císařského patentu. Užití zbraně jako vycházkové hole s možností sebeobranu nebylo ze strany žalovaného vyvráceno.

Žalobce namítal zneužití správního uvážení při posuzování splnění podmínek pro povolení výjimky.

Městský soud v Praze při posouzení žalobních námitek musel především konstatovat, že žaloba trpí přílišnou obecností žalobních námitek. Ve správním soudnictví jsou soudy vázány přísnou zásadou dispoziční a projednávají opravný prostředek vázány pouze a jedině důvody, které žalobce uplatňuje, není možné za žalobce cokoliv domýšlet a dovozovat. Z těchto důvodů se soud mohl zabývat pouze tvrzeným překročením mezí správního uvážení či jeho zneužitím.

Koneckonců podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. ledna 2006, č. j. 5 As 28/2005-53, i rozhodnutí, které bylo vydáno na základě volného správního uvážení (zde: rozhodnutí o neudělení státního občanství), podléhá přezkumu před správním soudem. Soud se však při přezkumu volného správního uvážení zabývá pouze tím, zda správní orgán nepřekročil jeho meze nebo jej nezneužil (§ 78 odst. 1 soudního řádu správního).

Městský soud v Praze musel především konstatovat, že rozhodnutí žalovaného považuje za přezkoumatelné a srozumitelné. Z jeho odůvodnění je patrné, že rozhodnutí

správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno a odvolání zamítnuto, protože žalovaný nezjistil v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nedostatky, když se ztotožnil s jeho závěrem, který doplnil citací dříve platných právních předpisů na území České republiky, aby potvrdil názor, že předmětná zbraň, tj. - střilecí hůl, neznámého výrobce, ráže 22 LR, výrobní číslo 13, není zbraní obrannou, jak tvrdil žalobce ve svém odvolání.

*Podle § 2 Císařského patentu č. 223/1852 ř. z., o ustanoveních týkajících se výroby, obchodu a držení zbraní a věcí muničních a nošení zbraní (zbrojní patent), „za zbraň zapovězenou se prohlašují: Dýky, stylety a nože na způsob styletu dutě broušené, kordy o trojím ostří, trombony, terceroły pod sedm vídeňských palců zvící, pojímajíc v míru tuto i pažbu a hlaveň, větrovky všelikého druhu, granáty ruční a skleněné, petardy a rakety zapalovací, **konečně všeliká zbraň ukrytá jakéhokoliv druhu, příhodná k zákeřným útokům, např. pušky v holi, hole s kordem ap.** Ke zbraní zapovězené počteny budtež i nástroje všeliké, jichž původní a přirozená forma zúmyslně jest změněna, aby se jimi tíže poraniti mohlo, jakož vůbec všeliký nástroj ukrytý, k útokům zákeřným příhodný, který podle povahy své ustanoven není ani k provozování umění nějakého nebo nějaké živnosti, ani k domácí potřebě.“*

Podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 162/1949 Sb., o zbraních a střelivu, ve znění pozdějších předpisů, nedovolené zbraně jsou zbraně zákeřné, jako např. pušky nebo dýky v holi, gumové obušky, zabijáky a boxery.

Podle § 34 odst. 1 písm. a) zákona č. 147/1983 Sb., o zbraních a střelivu, ve znění pozdějších předpisů, nedovolenými zbraněmi jsou zbraně zákeřné, tj. zbraně upravené tak, že lze utajit jejich vzhled, nebo zbraně, u kterých byly původní charakter či podoba změněny tak, aby se jejich použitím mohly způsobit těžší následky.

Podle § 4 písm. a) bod 3. zákona o zbraních zbraněmi kategorie A jsou zbraně vyrobené nebo upravené tak, že lze utajit jejich účel, nebo u kterých byly původní charakter a podoba změněny tak, aby se jejich použitím mohly způsobit těžší následky, anebo zbraně maskované jako jiné předměty (zákeřné zbraně),

Z exkursu provedeného žalovaným a doplněným zdejším soudem o citaci zákona č. 147/1983 Sb., je zjevné, že žádný zákon, který následně nahradil Císařský patent č. 223/1852 ř. z. nevnesl do problematiky nedovolených zbraní nic nového. Ve všech normách je zákaz vysloven pro nedovolené zbraně, charakterizované jako zbraně zákeřné, tj. zbraně upravené tak, že lze utajit jejich vzhled, nebo zbraně, u kterých byly původní charakter či podoba změněny tak, aby se jejich použitím mohly způsobit těžší následky. U většiny těchto zbraní jsou tyto upraveny tak, že lze utajit jejich vzhled nebo jejich původní charakter změněn tak, aby se jejich použitím mohly způsobit těžší následky. Tyto změny spočívají především ve změnách parametrů původních užitných předmětů tak, aby těchto mohlo být efektivně použito jako smrtících zbraní. Volný prodej nedovolených a zejména pak zákeřných zbraní, jejich výroba a dovoz, jakož i tolerance jejich držení a nošení může mít negativní vliv na stav kriminality, což vede v konečném důsledku k ohrožení osobní bezpečnosti občanů tohoto státu. Do této kategorie bezesporu patří předmětná zbraň, tj. - střilecí hůl, neznámého výrobce, ráže 22 LR, výrobní číslo 13.

Z provedeného přehledu příslušných ustanovení zákonů o zbraních platných od poloviny 19. století na území České republiky je zřejmé, že žádný ze zákonodárců nepovažoval tento typ zbraně za zbraň určenou k sebeobraně, jak tvrdil žalobce.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 27. 1. 2014 odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. března 2003, sp. zn. 3 Tdo 213/2003, v němž Nejvyšší soud judikoval, že zákonný znak hromadění střeliva podle § 185 odst. 2 písm. b) tr. zák. je naplněn i tehdy, jestliže pachatel bez povolení přechovává nezanedbatelné množství střeliva s jinak malou účinností (ráže 22 LR a 22 Short), pokud je použitelné v zakázané a zákeřné zbraní, kterou má současně v neoprávněném držení.

Ve věci sp. zn. 3 Tdo 213/2003 odsouzený v přesně nezjištěné době bez povolení přechovával ve svém pokoji v trvalém bydlišti amatérsky vyrobenou střelbyschopnou zbraň ve tvaru tužky ráže 5,8 mm kvalifikovanou jako zbraň zakázanou podle § 21 zákona č. 288/1995 Sb. o zbraních a střelivu, a dále 58 ks nábojů ráže 22 Long Rifle SB a 49 ks nábojů ráže Short, které podléhají registraci podle téhož zákona a 1 náboj do samopalů ráže 7x62 mm patřící podle citovaného zákona o zbraních a střelivu mezi střelivo zakázané. Nejvyšší soud tedy kvalifikoval amatérsky vyrobenou střelbyschopnou zbraň ve tvaru tužky ráže 5,8 mm jako zakázanou a zákeřnou zbraň.

Podle názoru Městského soudu v Praze správní orgány se s charakterem předmětné zbraně vypořádaly řádným a dostatečným způsobem a postupovaly v souladu se zákonem o zbraních, když střilecí hůl, nezjištěného výrobce, ráže 22 LR, výrobní č. 13, kvalifikovaly rovněž jako zbraň zákeřnou. Z napadeného rozhodnutí je potom zřejmé, že žalovaný nerozhodl o neudělení výjimky z důvodu, že je pouze na jeho vůli ji udělit či neudělit. Z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že osoba žadatele o výjimku k držení zbraně kat. A je bezúhonná a spolehlivá, nicméně nelze tuto konkrétní zbraň pro svůj charakter, který je způsobilý svou konstrukcí ohrozit veřejný pořádek a bezpečnost, uvolnit jako sběratelský předmět. Rozhodnutí o zamítnutí žádosti odůvodnil závěrem o nenaplnění zákonného kritéria sběratelské nebo muzejní činnosti a neodporovatelnosti veřejnému pořádku a bezpečnosti, když je nutno mít na zřeteli ochranu života, zdraví, majetkových a jiných práv osob, jakož i veřejný zájem minimalizovat množství zákeřných zbraní na území ČR. S těmito úvahami lze beze zbytku souhlasit.

Podle § 9 odst. 2 zákona o zbraních Policie České republiky může udělit výjimku držiteli zbrojního průkazu nebo zbrojní licence, který provádí sběratelskou nebo muzejní činnost. Nicméně výjimku lze udělit, pokud to neodporuje veřejnému pořádku a bezpečnosti. Z toho vyplývá, že podáním žádosti o udělení výjimky k nabytí vlastnictví a držení zbraně kat. A žadatelé nevzniká nárok na udělení výjimky. Nabývat do vlastnictví a držet zakázanou zbraň (v inkriminované věci střilecí hůl, nezjištěného výrobce, ráže 22 LR, výrobní č. 13) je právo každého občana ČR, pokud je mu udělena výjimka, ale nejedná se o zákonný nárok, zakázanou zbraň vlastnit.

Z rozhodnutí správních orgánů lze vysledovat jednotné hodnocení předmětné zbraně, kterou popisují jako vycházkovou hůl se skrytým mechanismem, který umožňuje bezpečné odpálení náboje určité ráže, je zbraní kat. A ve smyslu § 4 písm. a) bod 3 zákona o zbraních. To znamená, že je maskovaná jako jiný předmět a jedná se o zákeřnou zbraň. Jde tedy o střelnou zbraň, která je svým charakterem způsobilá ohrozit veřejný pořádek a bezpečnost. Toto ohrožení je spatřováno v možnosti zneužití této zbraně, která je svým výrobním provedením určena k zákeřné střelbě. Vlastní použití této zbraně dává střelci nezanedbatelnou výhodu právě jejím vzhledem, kterým je předmět běžně užívaný a obecně považovaný za

neškodný. Z předmětné hole lze tedy zákeřným, tj. naprosto nečekaným, způsobem vystřelit projektil a způsobit tak na definovanou vzdálenost požadovaný účinek v cíli.

Pokud jde o naplnění podmínky „žadatel provádí sběratelskou nebo muzejní činnost“, podle názoru správních orgánů nedošlo v případě žalobce k jejímu naplnění. Žalobce v odvolání vymezil svůj sběratelský zájem tak, že se jedná o kolekci zbraní z období mezi dvěma válkami. Správní orgán prvního stupně konstatoval, že žalobce je držitelem 35 ks zbraní, zaregistrovaných na jeho osobu, z toho pouze pět je registrováno pro sběratelské účely. Podle názoru žalovaného je tímto stavem redukováno tvrzení žalobce o provádění sběratelské činnosti. Žalovaný dále v odůvodnění rozhodnutí poukázal na písemné vyjádření žalobce ze dne 10. 1. 2012 a vyjádření do protokolu dne 5. 6. 2012: „*S ohledem na znalost názoru správního orgánu o sběratelské činnosti účastníka řízení ve vztahu ke zbraní, k níž tento žádá o udělení výjimky, a to ze shora specifikovaného rozhodnutí ze dne 2. 12. 2011, účastník řízení podrobněji odůvodňuje svůj sběratelský záměr, který by však správní orgán při znalosti charakteru zbraní ve vlastnictví účastníka řízení měl z podkladů pro vydání rozhodnutí dovodit sám. Zbraň pro níž účastník řízení žádá udělení výjimky lze ze sbírkového hlediska označit jako dobovou obranou zbraň v období mezi 1. a 2. světovou válkou... S ohledem na skutečný sběratelský záměr účastníka řízení, nikoliv pouhé hromadění zbraní, účastník řízení kuvedeným zbraním shání také originální doplňky... Žadatel vlastní související odborné publikace. K prokázání těchto skutečností, pokud správní orgán pochybuje o sběratelství účastníka řízení, účastník řízení navrhuje osobní posouzení existence těchto věcí ze strany správního orgánu... “*

Toto vyjádření žalobce vyhodnotil žalovaný ve svém rozhodnutí, když uvedl, že požadavek žadatele, aby správní orgán prvního stupně sám našel a odůvodnil sběratelský záměr ze znalosti charakteru zbraní ve vlastnictví účastníka řízení a z podkladů pro vydání rozhodnutí nelze považovat za spravedlivý. Účastník řízení nevyužil možnosti spolupracovat se správním orgánem a uvést vztah předmětné zbraně k jím prezentované sběratelské činnosti v protokolu ze dne 5. 6. 2012. správní orgán nemá oprávnění konat za účastníka procesní úkony, které může provést pouze on, a ke kterým zcela nepochybně patří formulování vztahu předmětné zbraně k jím prezentované sběratelské činnosti.

Žalovaný potom otázku týkající se kritéria sběratelské činnosti uzavřel s tím, že splnění tohoto kritéria žalobce neprokázal. Žalobce neuvedl koneckonců ani v žalobě jakého stavu chce sbírkou dosáhnout, co chce sbírkou dokumentovat, popř. jaké další zbraně budou k doplnění sbírkového záměru zapotřebí. Žalobce neprokázal provádění sběratelské činnosti a žalovaný tento závěr ve svém rozhodnutí náležitě a logicky zdůvodnil. Skutečnost, že se žalobce subjektivně cítí být sběratelem zbraní, nemůže zakládat právní nárok na udělení výjimky k předmětné zbraní. Žalovaný uzavřel potom s tím, že v řízení o žádosti o udělení výjimky je vždy posuzováno, zda z hlediska sběratelské činnosti je zbraň kategorie A ve střelby schopném stavu nezbytnou součástí sbírky a celkového sběratelského záměru účastníka řízení. Žalobce tedy nenaplnil předpoklady kritéria provádění sběratelské činnosti.

Městský soud v Praze musel odmítnout žalobní námitku ohledně tohoto kritéria jako neodůvodněnou. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí, stejně jako správní orgán prvního stupně, popsal a hodnotil předmětnou zbraň, s tím, že jde ve smyslu § 4 písm. a) bod 3 zákona o zbraních o zbraň zákeřnou, maskovanou jako jiný předmět. Žalovaný zdůraznil, že v inkriminované věci oproti jiným zákeřným zbraním jinak zpracovaným je stříleci hůl, nezjištěného výrobce, ráže 22 LR, výrobní č. 13, zbraň maskovaná jako předmět běžně používaný, obecně považovaný za neškodný a tedy dává střelci nezanedbatelnou výhodu, a

tím je i ohrožení při zneužití této zbraně intenzivnější. Takovou zbraň nelze uvolnit jako sběratelský předmět, a to jakkoliv je osoba žadatele spolehlivá a bezúhonná, a to v zájmu ochrany života a zdraví, jakož i minimalizace množství zákeřných zbraní na území státu. Oba správní orgány náležitě své závěry zdůvodnily a nelze přisvědčit proto tvrzení žalobce o zneužití správního uvážení.

Městský soud v Praze v této souvislosti poukazuje na požadavek na minimalizaci zákeřných zbraní v rukou široké veřejnosti, který je vyjádřen i v důvodové zprávě v zákonu o zbraních, kladoucí důraz na udělení výjimky z vážných důvodů. Důvodová zpráva uvádí, že členění zbraní na zakázané, podléhající povolení, podléhající ohlášení a ostatní je plně v souladu se Směrnicí Rady 91/477/EHS o kontrole nabývání a držení zbraní. Nejnebezpečnější zbraně a střelivo, které jsou nebezpečné zejména z hlediska vnitřního pořádku a bezpečnosti, jsou všeobecně zakázány, a proto zařazeny do kategorie A. Zbraně podléhající určité regulaci jsou zařazeny do kategorie B, méně nebezpečné zbraně jsou zařazeny v kategorii C a D.

Dalším zákonným kritériem, které byl správní orgán při rozhodování o žádosti o udělení výjimky dle ustanovení § 9 odst. 2 zákona o zbraních povinen posoudit, je "neodporovatelnost veřejnému pořádku a bezpečnosti". Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je patrné, že se tímto kritériem zabýval a opřel o něj i svůj závěr, když konstatoval, že udělení výjimky k držení předmětné zbraně by vzhledem k charakteru zbraně a možnosti jejího potencionálního zneužití odporovalo veřejnému pořádku a bezpečnosti. V odůvodnění napadeného rozhodnutí, že skutečně v okrese Benešov došlo k poklesu trestné činnosti páchané se zbraní, a to z pěti trestných činů v období od 1. 1. 2010 do 30. 11. 2010 na dva trestné činy za stejné období v roce 2011. Při porovnání stejného období z hlediska nárůstu trestných činů jde o nárůst 176 trestných činů a u trestných činů násilného charakteru o nárůst o 23 trestných činů.

Žalovaný odmítl přisvědčit tvrzení žalobce, že otázka veřejného pořádku a bezpečnosti musí být posuzována přímo ve vztahu k účastníkovi řízení, který bude mít předmětnou zbraň v držení a bude tak mít jako jediný možnost s ní ohrozit veřejný pořádek a bezpečnost. Žalovaný konstatoval, že žalobce je držitel zbrojního průkazu, je osobou způsobilou k právním úkonům, bezúhonnou, spolehlivou, zdravotně a odborně způsobilou. Žalovaný odmítl tvrzení žalobce, že charakter zbraně není způsobilý ohrozit veřejný pořádek a bezpečnost. Poté potvrdil vyhodnocení kritéria veřejného pořádku a bezpečnosti provedené správním orgánem prvního stupně.

Městský soud v Praze s ohledem na uvedené skutečnosti neshledal překročení mezi správním uvážením nebo jeho zneužitím při posouzení závěru žalovaného o nenaplnění zákonného kritéria "neodporovatelnosti veřejnému pořádku a bezpečnosti". Rozhodnutí žalovaného taktéž nevázalo udělení výjimky na libovůli správního orgánu, ale na nenaplnění zákonných kritérií „provádění sběratelské nebo muzejní činnosti“ a "neodporovatelnosti veřejnému pořádku a bezpečnosti". Rovněž tato námitka žalobce byla shledána neodůvodněnou, neboť žalovaný řádným, dostatečným a přesvědčivým způsobem vysvětlil důvody pro takovéto rozhodnutí.

Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí mj. odkázal rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. října 2007, č. j. 5 As 23/2007-146, jímž byla zamítnuta kasační stížnost žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. listopadu 2006, č. j. 10

Ca 243/2006 – 86, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí Správy Středočeského kraje Policie ČR, Skupina správních činností policie, ze dne 9. 11. 2004, č. j. PSC-535/SSČ-2004. Tímto rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Okresního ředitelství Policie ČR v Benešově ze dne 16. 9. 2004, č. j. ORBN-786/SSČ-Zbr-2004 o nevyhovění žádosti stěžovatele podané dle ustanovení § 10 zákona o zbraních o udělení výjimky k nabytí a držení zbraně kategorie "A" (stříleci hůl, neznámý výrobce, ráže 22 LR, bez výrobního čísla).

Městský soud v Praze ověřil, že citované rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 23. listopadu 2006, sp. zn. 10 Ca 243/2006 a Nejvyššího správního soudu ze dne 29. října 2007, sp. zn. 5 As 23/2007, byly napadeny ústavní stížnosti, která byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 28. května 2009, sp. zn. II. ÚS 312/08, jako zjevně neopodstatněná.

Ústavní soud v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že argumenty, které stěžovatel vznesl, jsou v podstatě shodné s těmi, které uplatňoval v řízení o kasační stížnosti a kterými se již Nejvyšší správní soud zabýval, přičemž své závěry ve svém rozhodnutí logicky, srozumitelně a přesvědčivě odůvodnil. Rovněž právní názory, které uplatnil, nevybočují ze standardů soudní praxe a nelze je považovat ani za nepředvídatelné ani svévolné. Stran rozsahu přezkumu volného správního uvážení zcela korespondují závěrům a úvahám, které vyslovil Ústavní soud již ve svých rozhodnutích sp. zn. III. ÚS 101/95, sp. zn. IV. ÚS 98/2000, sp. zn. IV. ÚS 49/04 (veřejně dostupná na stránkách <http://nalus.usoud.cz>). V posuzovaném případě jsou skutková zjištění, která vedla správní orgány k neudělení výjimky k nabytí vlastnictví a držení zbraně kategorie "A" podle zákona o zbraních, v rozhodnutích obecných soudů logicky a srozumitelně vyložena. Stěžovatel se mylí, pokud se domnívá, že splňoval všechny zákonné předpoklady k udělení výjimky. Za důvod pro neudělení výjimky Nejvyšší správní soud neoznačil skutečnost, že stěžovatele podle učiněných skutkových zjištění nelze považovat za sběratele, nýbrž hledisko "odporovatelnosti veřejnému pořádku a bezpečnosti". Toto kritérium je však i ve smyslu zákonné úpravy měřítkem zcela zásadním. Tvrzení stěžovatele, že obecné soudy svůj závěr toliko konstatovaly, aniž by jej zdůvodnily, nelze přisvědčit. Městský soud ve svém rozhodnutí odkázal na argumentaci správního orgánu, když uvedl, že: "v daném případě (oproti jiným zákeřným zbraním jinak zpracovaným) je zbraň maskovaná jako předmět běžně používaný (vycházková hůl), obecně považovaný za neškodný (a tedy dává střelci nezanedbatelnou výhodu), a tím je i ohrožení při zneužití této zbraně intenzivnější. Nad rámec hlavního důvodu pro neudělení výjimky vyjádřil, že takovou zbraň nelze uvolnit jako sběratelský předmět, a to jakkoliv je osoba žadatele spolehlivá a bezúhonná, a to v zájmu ochrany života a zdraví, jakož i minimalizace množství zákeřných zbraní na území státu. Uvedený závěr, pro jehož oporu žalovaný při jednání před soudem poukázal na statistiku spáchaných trestných činů zákeřnou zbraní, jakkoliv je proti argumentaci snadno napadnutelný, nevedl soud ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť jak shora uvedeno, výrok o neudělení výjimky ob stojí z jiného relevantního důvodu v rozhodnutí vyjádřeného." Skutková zjištění, která správní orgány k tomuto závěru vedla, obecné soudy v napadených rozhodnutích logicky a srozumitelně vyložily. Meze zákonem stanovené pro přezkum správního uvážení (§ 78 odst. 1 soudního řádu správního) byly v posuzované věci respektovány.

Právní hodnocení Ústavního soudu lze bezezbytku aplikovat rovněž v inkriminované věci, neboť je nesporné, že správní orgány rozhodovaly o identické zákeřné zbraní. Rovněž v tomto případě jsou skutková zjištění, která vedla správní orgány k neudělení výjimky k nabytí

vlastnictví a držení zbraně kategorie "A" podle zákona o zbraních, v jejich rozhodnutích logicky a srozumitelně vyložena.

Městský soud v Praze uzavírá s odkazem na náleze Ústavního soudu ze dne 17. února 1999, sp. zn. Pl. ÚS 16/98, podle něhož

I. K omezení základních práv či svobod, i když jejich ústavní úprava omezení nepředpokládá, může dojít v případě jejich kolize. V těchto situacích je nutné stanovit podmínky, za splnění kterých má prioritu jedno základní právo či svoboda, a za splnění kterých jiné. Základní je v této souvislosti maxima, podle které základní právo či svobodu lze omezit pouze v zájmu jiného základního práva či svobody.

V posuzované věci se v kolizi ocitá základní právo plynoucí z čl. 10 odst. 1 Listiny (promítající se kromě jiného v ust. § 69 a § 70 tr. zák.) a základní právo na život (čl. 6 odst. 1, 2 Listiny) případně další základní práva, jejichž omezení by bylo lze docílit použitím střelných zbraní (čl. 11 odst. 1, čl. 12 odst. 1, čl. 13 a jistě i další). Při posuzování možnosti omezení základního práva či svobody ve prospěch jiného základního práva resp. svobody lze stanovit tyto podmínky, za jejich splnění má prioritu jedno základní právo či svoboda:

První podmínkou je jejich vzájemné poměrování, druhou je požadavek šetření podstaty a smyslu omezovaného základního práva resp. svobody (čl. 4 odst. 4 Listiny). Vzájemné poměrování ve vzájemné kolizi stojících základních práv a svobod spočívá v následujících kritériích - prvním je kritérium vhodnosti, tedy odpověď na otázku, zdali institut, omezující určité základní právo, umožňuje dosáhnout sledovaný cíl - tj. ochranu jiného základního práva. V daném případě, pokud je namítáno, že za některých konkrétních okolností (v některých určitých případech) jeví se tyto podmínky přísné (stran získání střelných zbraní), jde pouze a výlučně o úvahu zákonodárce v určitém času a prostoru. Je na místě připomenout, že oblast střelných zbraní (jejich získání a držení) je takovým výsekem života společnosti, ve kterém lze akceptovat postup obezřetný, který je třeba pečlivě zvažovat. Stanovené podmínky je možné označit za přísnější, rozhodně však nejsou mimořádně tvrdé či dokonce extrémní. Uvedená ustanovení potom umožňují přiblížit či upevnit ochranu základních lidských práv, jak byla zmíněna.

Kritérium potřebnosti spočívá v porovnání legislativního prostředku, omezujícího základní právo resp. svobodu s jinými opatřeními, umožňujícího dosáhnout stejného cíle, avšak nedotýkajícího se základních práv a svobod. Ani zde nelze státu vyčítat, že by stanovením uvedených podmínek, vybočil z rámce, který je v dané oblasti přiměřený a nelze mít ani za to, že stanovením bezúhonnosti a tedy vymezení určité míry mravnosti přesahuje přiměřenou míru potřebnosti. Třetím kritériem je porovnání závažnosti obou v kolizi stojících základních práv. V posuzovaném případě jedním z nich je právo na lidskou důstojnost, osobní čest, dobrou pověst a ochranu svého jména, druhým potom právo na život, případně další základní práva, jejichž omezení by bylo možné docílit užitím střelné zbraně (čl. 11, 12/13 a další). Součástí porovnání závažnosti v kolizi stojících základních práv je i zvažování využití právních institutů minimalizujících argumenty podložené zásah do jednoho z nich. V posuzovaném případě řada argumentů vypovídá ve prospěch zákonodárcem provedené úpravy, resp. podmínky jím stanovené nevybočují právě z rámce přiměřenosti, jak již řečeno. Argument empirický (prokazatelně rok od roku narůstající počet úmyslných trestných činů spáchaných legálně drženou střelnou zbraní), systémový (stále větší nárůst razantních a závažných trestných činů), hodnotový (důrazné útoky na život a majetek občanů). Případné úvahy o právu na sebeobranu je třeba v daných souvislostech odmítnout - právě i s poukazem na to, že oč obtížnější bude možnost střelnou zbraň získat a držet, o to větší budou právě možnosti sebeobrany. Sjednocujícím prvkem (u osob, kterých se týká prokázání bezúhonnosti

(jak již bylo naznačeno), je právě skutečnost (§ 44 odst. 1 zákona o střelných zbraních), že se dopustily úmyslného trestného činu. Jistěže se takto projednávaná záležitost posunuje do roviny mravní či snad morálně etické. Z hledisek již vyložených tedy není rozhodující zvažovat (a to ani z hledisek ústavně-právních), o jaký druh trestné činnosti či o jaký konkrétní trestný čin šlo či jaká sankce byla v tom či onom případě vyslovena. Nelze tedy vyčítat zákonodárci, že vůči těmto osobám jeví nedůvěru, a to ovšem právě a jenom v souvislosti s tak závažným jevem jako je držení a vlastnictvím střelných zbraní. Není tak možné hovořit o hypertrofii obecnosti a potřebnosti diferenciacie, která by zajistila ústavní princip rovnosti. Napadené ustanovení zákona o střelných zbraních a střelivu je dostatečně konkrétní právě stanovením všech jednoznačně vymezených podmínek, za kterých lze střelnou zbraň získat a také ji držet. Z hlediska zmiňované bezúhonnosti je to právě ona doba (z hlediska zahlázení odsouzení) vymezená ustanovením § 44 odst. 1 písm. a) až d) cit. zákona. Tato doba je stanovena přesně a určitě a platí také za přesně stanovených podmínek pro všechny subjekty stejně. Základní vztah k zákonu o střelných zbraních se i v případech podřazených pod písm. d) § 44 odst. 1 cit. zákona sjednocuje a dostává výraz právě v souvislosti s úmyslným spácháním trestného činu dotyčných subjektů s poukazem na výrazný a společensky významný jev, jako je držení střelné zbraně a důsledky z toho plynoucí.

I s odhlédnutím od toho, že vlastnit a držet střelnou zbraň není základním lidským právem (a to jistě ani právem vlastnit ve smyslu čl. 11 Listiny), přece jenom je na místě uvést, že zájem na základních právech třetích osob a to takových jako právo na život, zdraví či ochranu majetku je evidentní a s právem na vlastnictví a držení zbraně nesouměřitelný.

Proto je na místě v oblasti možností získání střelné zbraně postupovat uvážlivě a pozorně. Ohledně úvahy o rozporu napadeného ustanovení zákona o střelných zbraních a střelivu s čl. 10 odst. 1 Listiny nutno odkázat na již vyslovené. Snad s dodatkem, že i při vyžadování opisu RT je samozřejmou povinností správních orgánů policie práva obsažená v čl. 10 odst. 1 Listiny respektovat a v plném rozsahu ctít.

II. Napadené ustanovení § 44 odst. 2 zákona o střelných zbraních lze potom považovat pouze za vysvětlující, upřesňující a odstraňující pochyby stran postupu při zjišťování bezúhonnosti z hlediska cit. zákona. Jde o zákonnou úpravu, která je speciální se speciálním vymezením pojmu bezúhonnosti z důvodů, které již byly zmíněny. Zde nutno uzavřít s tím, že vyjádření toho, že při posuzování bezúhonnosti osoby se nepřihlíží k zahlázení odsouzení podle zvláštního zákona (rozuměno trestní zákon a trestní řád) není protiprávní tím méně protiústavní, ale pouze a jenom odstraňující případné pochybnosti především procesního charakteru.

Podle názoru soudu žalovaný správní orgán postupoval s respektováním rozsahu návrhu vymezeným žalobcem, napadené správní rozhodnutí bylo vydáno v řízení, které proběhlo *lege artis*, správní orgán se standardně vyrovnal s uplatněným návrhem a skutečnostmi, které mu byly předloženy jako důkazy na podporu uplatněného návrhu; úvaha žalovaného je v souladu se správním spisem a v souladu se zásadami logického myšlení a není ani jinak vadná, na zjištěné okolnosti byla správně aplikována právní norma.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. března 2016

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**